

Nélkülünk is

*Élünk, jeltelen vadak –
nem ér bitünk Göncölig
s reánk az ég nem szakad,
nélkülünk is működik.*

*Imádságos éjszaka,
olvasója csillagok,
örök, végtelen ima,
csönd, mely látszik és ragyog.*

*Fekete csend idelent,
háborúnyi kín, bánat.
Egünköz, volna-e szent,
aki lel fényes szálat?*

*Nem száll a költő szava,
föld vonzza versét, zuban:
avarban lélek, haza –
nyelvünkbe fülünk, Uram.*

Fehér számok

*Leverbet sötét öklöd,
kilencig beledöglök,
de tízre csak fölállok,
szívemben fehér számok
s fényben vibrál az ördög –
kilencig beledöglök,
de tízre csak fölállok.*

*Még nyár van, szegett dinnye,
édes az alkony ínye,
szél után szellő marad,
akadó, bomló szalag –
szerelmem hová vinne?
Édes az alkony ínye,
szél után szellő marad.*

*Teszem, mit eddig tettem,
sebet nyitok a sebben,
csontommal fölkarózva
Pompázom, mint a rózsa,
talán Krisztus se szebben.
Sebet nyitok a sebben,
pompázom, mint a rózsa.*

*Férfi létem nem adom,
volt Annám, volt Margitom
s anyám, Napba szállt tanyám –
Éva bűne hull reám,
fáim lombja tört ikon.
Volt Annám, volt Margitom,
s anyám, Napba szállt tanyám.*

*Lélekzetem fellebeg,
kibéleli az eget,
fészket rak ím a bánat,
madár magyar hazámat
kiköltse, énekemet.
Kibéleli az eget,
fészket rak ím a bánat.*

Szatmárcseke

*Akác eszi a Napot,
mint véres búscsafatok
levelein az alkony.
Nyár van, de balni ballom.*

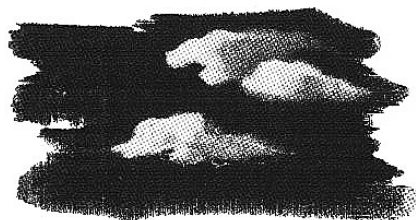
*Megyek a temetőbe,
sárló fűz kancabüze
égeti orrom: Tisza-szag,
csönd és kerítés harap.*

*Baljós jegenyesorok,
orgona fűjtat, susog,
majd nyílnak mind sípjai,
még csillagok híjai.*

*Mindegy, síkság vagy hegyek,
puli árnyammal megyek,
országdarabok bennem,
egyben bár történelmem.*

*Szatmárcsekei nyárban,
kopjafa vonulásban,
arccal nyugatnak dölten
állok a temetőben.*

*Görnyedő gótikában,
Kölcsey himnuszában,
itt állok menetelve
Napnyugatig, egybelybe.*

RADNÓTI MIKLÓS
TAJTÉKOS ÉG

RÉVAI